

absolutte Modsætning til den Hurtighed og Enighed, hvor- med Lovene blev gennemført paa Rigsdagen. »Ministerens Administration kan i bedste Fald karakteriseres som tøvende, famlende og uden Handlekraft med det Resultat, at da den kritiske Situation indtraadte og Befolkningen vendte sig til Landets ansvarlige Ledelse om Hjælp og Vejledning, med andre Ord i det Øjeblik, da disse Love, der var vedtaget i saa stor Enighed, skulde virke, da viste det sig, at Ministeren, til Trods for den Tid der havde været til hans Raadighed, i det store og hele ikke var kommet ud over Overvejelsens Stadium.« Intet var i Orden, og de Myndigheder, der skulde føre de forskellige Bestemmelser ud i Livet, havde ikke modtaget den fornødne Instruktion og Anvisning. Der fandtes intet af det Materiel, der var nødvendigt, hvis Foranstaltningerne skulde kunne gennemføres, og Befolkningen var uden Oplysning og Orientering om, hvorledes den skulde forholde sig; den kunde derfor ikke være andet end raadvild og forvirret, og hvor den vendte sig hen, mødte den næsten kun Hjælpeløshed og Usikkerhed. Særlig fremhævedes, at der ikke var *Gasmasker* til Raadighed for det Hjælpemandskab, som i Farens Stund skulde træde til, og at Personalet heller ikke var formeret og uddannet i større Tal. Der havde ikke fundet anden Uddannelse Sted end gennem de Kursus, som Dansk Luftværnsforening havde foranstaltet.

Videre hævdede Taleren, at *Hospitalerne* var uden Vejledning om, hvordan de skulde forholde sig; der var ikke paa Ministeriets Foranledning truffet nogen Foranstaltning til at imødegaa de Situationer, som Hospitalerne under et Luftangreb kunde blive stillet over for. Der var ingen Beskyttelsesrum tilvejebragt, ingen Afvaskningsrum for gasforgiftede, ingen Materialer til Mørklægning af Hospitaler, skønt man i Aar og Dag havde vidst, at alt dette skulde være til Stede. Derfor var Hospitalernes Ledelse i de kritiske Septemberdage udsat for stor Uro og Ængstelse. Mange Menneskers Liv og Velfærd kunde komme til at ligge i deres Haand, og de havde ingen Mulighed for at foretage sig det, de skulde, fordi Ministeriet ikke havde sørget for, at det fornødne Materiel var til Raadighed.

Indenrigsministeren afviste den fremsatte Kritik som uberegtiget og urimelig. Efter først at have givet en Redegørelse for, hvordan Spørgsmaalet om Civilbeskyttelsen havde udviklet sig her i Landet, og for de Foranstaltninger, der i den forløbne Tid var truffet, udtalte han, at den stillede Forespørgsel i sig selv var meningsløs, fordi intet Medlem af Rigsdagen, som har deltaget i Behandlingen af Loven, et eneste Øjeblik har tænkt sig Muligheden af, at de Foranstaltninger, der skal træffes i Henhold til denne Lov, skulde kunne være gennem-